

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.**, zastoupen Mgr. Vilémem Kinem, advokátem se sídlem Na Podkovce 282/12, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2022, č. j. 104079/2022/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2023, č. j. 51 A 63/2022-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 5. 2022, č. j. MBE/37052/2022/VYST-Krs (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím městský úřad zamítl žádost o vydání společného povolení na stavební záměr novostavby rekreační chaty N. L. na pozemku parc. č. X v katastrálním území V. u B. (dále jen „záměr“).

[2] Podle stavebního úřadu byl záměr v rozporu s podmínkami prostorového uspořádání Územního plánu obce Vráž pro plochy rekreace – chatové osady (dále jen „plochy RZ“), konkrétně s požadavkem na maximální výšku okapové hrany a hřebene

střechy. Stavební úřad tak rozhodl na základě negativního závazného stanoviska Městského úřadu Beroun, odboru územního plánování a regionálního rozvoje, ze dne 17. 5. 2022 (dále jen „negativní závazné stanovisko“), které bylo v rámci odvolacího řízení potvrzeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, jako nadřízeného orgánu územního plánování (dále jen „nadřízený orgán územního plánování“).

[3] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl.

[4] Spor mezi účastníky řízení spočíval v tom, jak vykládat pojem „*přilehlý terén*“, od něž se měla měřit maximální výška k okapové hraně a k hřebenu střechy záměru. Záměr se totiž nacházel ve svažitém terénu, ve kterém dosahoval u různých částí svého obvodu odlišných výšek vůči přilehlému terénu. Krajský soud se v podstatě argumentačně ztotožnil s žalovaným. Ve shodě s ním dospěl k závěru, že pokud se v podmínkách prostorového uspořádání ploch RZ uvádí, že „*výška objektů nepřekročí 1,0 NP s výškou okapové hrany max. 3,0 m od přilehlého terénu a výškou hřebene max. 6,0 m, jedním podzemním podlažím do hloubky max. 3,0 m*“, pak požadavek na maximální výšku nesmí být překročen v žádném bodě po celém obvodu záměru.

[5] Naopak výklad žalobce, že by se požadavek na maximální výšku měl vztahovat k nejvyšší úrovni přilehlého terénu, shledal neopodstatněným. Žalobce totiž při volbě tohoto výkladu vycházel z technické normy ČSN 73 4301, která však pojem přilehlý terén používá ve vztahu k rozlišení mezi nadzemním a podzemním podlažím, ale sama jej nevymezuje. To však neznamená, že by měl přilehlý terén být měřen v nejvyšší části i pro účely posuzování souladu s požadavky územního plánování. K tvrzení žalobce, že se v území nachází stavby, které požadavky na prostorové uspořádání nesplňují, krajský soud uvedl, že územní plán reguluje využití území s účinky do budoucna; zároveň i kdyby byly v tomto území stavby v rozporu s územním plánem, neznamená to, že je záměr žalobce v rozporu s územním plánem možno povolit.

[6] Krajský soud přisvědčil žalobci pouze v tom, že se v průběhu stavebního řízení stavební úřad dopustil procesních vad, když žalobce nepoučil podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), o možnosti seznámit se s poklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí a zároveň ve výzvě k odstranění vad odvolání podle § 37 odst. 3 správního řádu neuvedl konkrétní vady, které měl žalobce odstranit. Tyto procesní vady však podle krajského soudu nebyly s to založit nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť jeho obsah by byl totožný, i kdyby k nim nedošlo. K podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí se totiž mohl žalobce vyjádřit v průběhu odvolacího řízení, vady odvolání pak úspěšně napravil i přes nekonkrétnost výzvy k jejich odstranění.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona

pokračování

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Nesprávné právní posouzení stěžovatel spatřuje ve způsobu, jakým krajský soud vyložil pojem „přilehlý terén“. Územní plán žádné vodítko k určení jeho významu neposkytuje. Podle stěžovatele se tento pojem dá vykládat různě; může výškově znamenat buď jakýkoli bod terénu (tedy porovnání s nejnižším bodem), nebo výškový průměr těchto bodů (často označený jako niveleta), nebo terén jako celek (porovnání s nejvyšším bodem), přičemž rozsahem lze porovnávaný terén vymezit buď jako terén přesně v místě okraje stavby (obvodové čáry stavby), nebo v určité vzdálenosti od okraje stavby (v pásu určité šířky od okraje stavby), případně rovněž v rámci pozemku. Územní plány obcí běžně obsahují ustanovení o tom, jakým způsobem se výška stavby určí.

[9] Podle stěžovatele jedinou existující normativní definici pojmu „přilehlý terén“ obsahuje technická norma ČSN 73 4301. Z té je zjevné, že pojem „přilehlý terén“ je definován jako nejvyšší úroveň přilehlého upraveného terénu v pásmu širokém 5,0 m po obvodu stavby. Tuto definici měli žalovaný a krajský soud respektovat.

[10] K závěru, že se pojmem přilehlý terén myslí kterýkoliv bod po obvodu stavby, podle stěžovatele nelze dospět gramatickým ani teleologickým výkladem. Zároveň zdůrazňuje, že záměr o nadzemním podlaží a podkroví s ohledem na podmínky územního plánu nelze v místě stavby realizovat, pokud by se podmínky prostorového uspořádání pro plochy RZ vykládaly tak, jak to učinil krajský soud. Stěžovatel taktéž upozorňuje na to, že s ohledem na omezení ústavně chráněného vlastnického práva územním plánem by regulativy zástavby území měly být vykládány spíše restriktivně, nikoliv extenzivně, jako to učinili žalovaný a krajský soud.

[11] Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil jím tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Ten totiž ve svém rozhodnutí pouze převzal závěry negativního závazného stanoviska, jeho samotnou správnost však nezkontrolal. Odůvodnění ve smyslu, že správný výklad neurčitého ustanovení územního plánu je takový, protože jiný být nemůže, a v opačném případě by stavby byly s takto chápaným ustanovením v rozporu, nemůže stěžovatel než považovat za zcela nedostatečné, a rozhodnutí přijaté na jeho základě za nepřezkoumatelné. Žalovaný tedy nevysvětlil dostatečně, proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[12] Krajský soud taktéž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť pouze převzal argumentaci žalovaného, aniž by se sám zabýval výkladem pojmu přilehlý terén. I kdyby však rozhodnutí krajského soudu nebylo shledáno nepřezkoumatelným, stále trvá stěžovatel na tom, že právní hodnocení pojmu přilehlý terén převzaté krajským soudem od žalovaného je nesprávné.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval svou argumentaci, uvedenou v odůvodnění svého rozhodnutí a ztotožnil se s posouzením krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a při tom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost **není důvodná**.

[16] Podle § 94p odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), „[n]ení-li stavební záměr v souladu s požadavky uvedenými v § 94o, stavební úřad žádost zamítne.“ Podle § 94o odst. 1 písm. c) „[v]e společném územním a stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.“

[17] Podle § 96b odst. 3 stavebního zákona „[v] závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.“ Územně plánovací dokumentací se podle § 2 odst. 1 písm. p) bodu 3 stavebního zákona rozumí mj. územní plán.

[18] Podstatu věci tvoří spor o výklad pojmu „přilehlý terén“ v územním plánu obce Vráž, účinném od 3. 1. 2011. Pro prostorové uspořádání plochy RZ platí, že „výška objektů nepřekročí 1,0 NP s výškou okapové hrany max. 3,0 m od přilehlého terénu a výškou hřebene max. 6,0 m, jedním podzemním podlažím do hloubky max. 3,0 m.“ Námitky stěžovatele jsou v tomto ohledu napříč odvolacím řízením, řízením o žalobě a řízením o kasační stížnosti v podstatě totožné. Stěžovatel uvádí, že pojem přilehlý terén by se měl vykládat tak, že výška max. 3 m k okapové hraně bude počítána od nejvyšší úrovně terénu v místě umístění záměru.

[19] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že tento pojem nelze vykládat tak, jak požadoval stěžovatel, neboť zkratka v podmínkách prostorového uspořádání není uvedeno, že by se výška k okapové hraně měla měřit od *nejvyšší* úrovně přilehlého terénu. V takovém případě je potřeba vykládat podmínky prostorového uspořádání pro plochy RZ tak, že záměr musí splňovat tyto podmínky po celém svém obvodu.

[20] Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Pokud by totiž byla maximální výška 3 m k okapové hraně měřena u nejvyšší úrovně přilehlého terénu, pak by tuto podmínku nemusel záměr umístěný do svahu splňovat u některé z nižších úrovní přilehlého terénu podél svého obvodu. V těchto místech je totiž logicky terén umístěn níže, a vzniká tak větší rozdíl mezi okapovou hranou a úrovní přilehlého terénu.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě argumentuje výňatky z jiných územních plánů, v nichž je uvedeno, že se výška stavby měří od nejvyšší úrovně přilehlého terénu. Tento argument je však lichý, neboť ze skutečnosti, že v jiných územních plánech je uveden konkrétní bod, od něhož se výška stavby měří, nelze dovozovat, že se výška stavby má měřit

pokračování

od tohoto konkrétního bodu i tehdy, pokud v územním plánu není explicitně stanoven. Stejně tak by se dalo uvést, že z územních plánů, na něž poukazuje stěžovatel, vyplývá, že pokud pořizovatel územního plánu má v úmyslu měřit výšku stavby od nejvyšší úrovně přilehlého terénu, explicitně to v územním plánu uvede. Za situace, kdy neexistuje jednotné pravidlo pro určení bodu, od něž se výška stavby měří, nelze vycházet z obsahu územních plánů jiných obcí (různých pořizovatelů).

[22] Stejně tak je i nedůvodná námitka, že jediná normativní definice pojmu „přilehlý terén“ se nachází v technické normě ČSN 73 4301. V první řadě je potřeba uvést, že tvrzení stěžovatele je nesprávné. Pokud technická norma ČSN 73 4301 uvádí, že se nadzemní podlaží posuzuje podle umístění vzhledem k nejvyšší úrovni přilehlého upraveného terénu v pásmu širokém 5,0 m po obvodu domu, pak se nejedná o definici přilehlého terénu, ale definici nadzemního podlaží. O definici pojmu přilehlý terén by se jednalo, pokud by norma obsahovala formulaci např. „*přilehlým terénem se rozumí nejvyšší úroveň přilehlého terénu...*“. Takovou formulaci však norma neobsahuje. Naopak v bodu 3.3.2. technické normy ČSN 73 4301 je uvedena specifikace konkrétního bodu přilehlého terénu, vůči němuž se umístění nadzemního podlaží posuzuje (nejvyšší úroveň). Tím spíše je proto potřeba dospět k závěru, že pokud se má výška vztahovat ke konkrétnímu bodu přilehlého terénu, je tento bod potřeba explicitně definovat.

[23] Neobstojí tedy ani argument stěžovatele gramatickým výkladem. Je tomu totiž přesně naopak, než uvádí stěžovatel. Pokud by měla být výška stavby od přilehlého terénu měřena od konkrétního bodu (např. nejvyšší úrovně) terénu, pak by to muselo být v územním plánu uvedeno. Pokud v územním plánu bližší specifikace bodu, od něž se výška vůči přilehlému terénu měří, chybí, pak nelze než dospět k závěru, že podmínka maximální výšky musí být splněna po celém obvodu stavby.

[24] Nejvyšší správní soud zcela nerozumí argumentaci stěžovatele teleologickým výkladem, v části, kterou věnuje srovnání nynější situace s limitem daným výškou okolní zástavby či okolního porostu. Podle kasačního soudu se nejedná o stejnou situaci, neboť stěžovatel vůbec nezohledňuje, jak mohou být umístěny (dle jeho přirovnání) okolní stromy či stavby ve svažitém terénu. Pokud totiž ve svažitém terénu stojí stavby (či rostou stromy) o stejné výšce, výšková hladina se bude lišit podle toho, zda jsou umístěny výše či níže ve svahu (s ohledem na sklon terénu). V takovém případě by bylo opět nezbytné dospět k závěru, že by u limitu daného výškovou hladinou okolní zástavby či porostu bylo potřeba stanovit, zda se posuzuje vůči nejvýše umístěným stavbám (stromům) či všem stavbám (stromům) v určité oblasti. Argumentace stěžovatele se tak opět stáčí k otázce, od kterého bodu se ve svažitém terénu výškový limit měří.

[25] V nyní projednávané věci je výškový limit dán přilehlým terénem, tedy „terénem přiléhajícím ke stavbě“. Pokud není explicitně určeno, že je tento limit vztažen ke konkrétnímu bodu, pak nesmí být překročen v žádném bodě terénu přiléhajícího ke stavbě. Podle Nejvyššího správního soudu se jedná o správný výklad. Závěr, že „limit nesmí být překročen v žádném bodu terénu přiléhajícího k záměru proto, že žádný takový bod není v územním plánu pro plochy RZ definován“, obsažený ve stanovisku nadřízeného orgánu

územního plánování, kterým bylo potvrzeno negativní závazné stanovisko, je z hlediska přezkoumatelnosti zcela dostačující.

[26] Není důvodná námitka stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné proto, že žalovaný pouze převzal závěry potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, když nechal negativní závazné stanovisko přezkoumat nadřízeným orgánem územního plánování. Ten negativní závazné stanovisko potvrdil. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je přitom z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, č. 3214/2015 Sb. NSS). Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s § 149 odst. 6 správního řádu, pokud pouze shrnul závěry nadřízeného orgánu územního plánování, uvedené ve stanovisku, kterým bylo potvrzeno původní negativní závazné stanovisko, a na jeho základě námitky stěžovatele shledal nedůvodnými.

[27] Důvodná není ani námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu - ten se totiž explicitně zabýval splněním podmínek prostorového uspořádání v jeho bodě 20. Skutečnost, že dospěl ke stejnému závěru a na základě obdobných argumentů jako žalovaný v situaci, kdy text právního pravidla nenabízí žádnou jinou rovnocennou (tzn. stejně dobře myslitelnou) výkladovou variantu, není nijak neobvyklá. Jinými slovy, pokud krajský soud dospěl na základě obdobných argumentů ke stejným závěrům jako žalovaný, neznamená to, že by se krajský soud sám právním hodnocením věci nezabýval, pokud k věci nelze „uvést více“, než již uvedl žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí.

[28] Nadto Nejvyšší správní soud již mnohokrát konstatoval, že v zásadě není chybou, pokud krajský soud, ztotožnil-li se s hodnocením správního orgánu, na jeho odůvodnění pouze odkáže se souhlasným dovětkem. Účelem soudního přezkumu totiž není opakovat již jednou vyřčené (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[29] Z argumentace stěžovatele v žalobě i v kasační stížnosti o nemožnosti umístění záměru s jedním nadzemním podlažím a podkrovím je zřejmé, že hlavním důvodem pro odlišný výklad podmínek prostorového uspořádání pro plochy RZ stěžovatelem je, že má zájem na stavbě chaty s jedním nadzemním podlažím a podkrovím. Byť to může působit poněkud tvrdě, právo na stavbu chaty s obytným podkrovím neexistuje.

[30] Územní plán Vráž určuje podmínky zastavitelnosti území, přičemž tyto podmínky ve svém souhrnu neznemožňují realizaci stavby o jednom podzemním a jednom nadzemním podlaží s maximální výškou 3 m od přilehlého terénu k okapové hraně. To ostatně stěžovatel ani nezpochybňuje. Stěžovatel zpochybňuje možnost stavby s podkrovím. Nejedná se tak o zastřenou stavební uzávěru. Tyto podmínky jsou jasně určeny a s ohledem na to, že stěžovatel nespojil žalobu proti rozhodnutí žalovaného s návrhem na incidenční přezkum územního plánu (jako opatření obecné povahy), Nejvyššímu správnímu soudu v nyní projednávané věci nepřísluší podmínky zástavby přezkoumávat. Stěžovatel nemá znemožněno vybudovat v daném území stavbu pro rodinnou rekreaci. Tato stavba však musí splňovat podmínky stanovené územním plánem obce Vráž.

pokračování

[31] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou nezbytnosti restriktivního výkladu limitů výstavby s ohledem na omezení vlastnického práva chráněného čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný i krajský soud totiž přistoupili k výkladu doslovnému, nikoliv extenzivnímu, jak tvrdí stěžovatel. Z obsahu územního plánu obce Vráž přitom nejsou zjevné žádné důvody zavedení požadavků na prostorové uspořádání, z nichž by bylo možné odůvodnit použití extenzivního či restriktivního výkladu v nyní projednávané věci. Stanovení výškového limitu pro stavby rodinné rekreace je jednoznačné a neumožňuje jiný než žalovaným a krajským soudem provedený výklad. Požadavek stěžovatele, aby při zjišťování účelu a smyslu úpravy byly zohledněny již existující poměry v místě (kde jsou i vyšší stavby) jako výkladové vodítko pro pojmy územního plánu, je nedůvodný. Rovný přístup k žádostem stavebníků je jistě projevem dobré správy, nicméně z toho nelze dovodit, že by měl být povolen záměr nesplňující zákonné požadavky. Nejvyšší správní soud může dát za pravdu stěžovateli toliko v tom, že argument žalovaného spočívající v tvrzení, že pokud by se nejvyšší přípustná výška budovy odvozovala od nejvyšší úrovně přilehlého terénu, docházelo by ve výškově exponovaných územích k překračování přípustné výšky zástavby, není správný. Pokud je totiž předmětem řízení spor o to, od kterého bodu nejvyšší přípustnou úroveň zástavby měřit, pak jde skutečně o argumentaci kruhem, neboť to, co je předmětem sporu, definujeme tím, co je předmětem sporu. To však neznamená, že výklad územního plánu obce Vráž žalovaný provedl nesprávně. Nejvyšší správní soud již výše uvedl, že správnost závěrů žalovaného lze dovodit již prostým gramatickým výkladem územního plánu, přičemž nepřichází v úvahu žádný racionální důvod, proč by tento výklad neměl být dostačujícím.

[32] Nejvyšší správní soud má pochopení pro stěžovatele v tom ohledu, že projekt realizoval na základě předběžné informace obdržené od stavebního úřadu, že výškové parametry jsou vyhovující. Pokud však nesprávným úředním postupem vznikla stěžovateli škoda, nic mu nebrání žádat její náhradu, jak ostatně připomněl i krajský soud. Stejně tak si je Nejvyšší správní soud vědom toho, že podmínky prostorového uspořádání pro plochy RZ v územním plánu obce Vráž mohou působit poměrně přísně, neboť s ohledem na omezení maximální možné hloubky zapuštění nadzemního podlaží do terénu mohou představovat ve svažitém terénu větší omezení zástavby než v terénu rovném. Jak již však bylo řečeno, nejedná se o regulativ, který by zcela zamezoval využití ploch RZ pro zástavbu v souladu s jejich účelem využití. Jinými slovy, stavba chaty na dotčeném pozemku není nemožná, pouze musí být uspořádána jinak, než stěžovatel plánoval. Nadto samotné (jednoznačně formulované) podmínky prostorového uspořádání soudy nemohly přezkoumávat, neboť žaloba nebyla spojena s návrhem na incidenční přezkum územního plánu.

[33] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud pouze stručně uvádí, že z územního plánu obce Vráž zcela jednoznačně vyplývá, že od přilehlého terénu se měří maximální výška okapové hrany stavby, nikoliv i hřebenu střechy. Jelikož stěžovatel konkrétní námitky ve vztahu k bodu (úrovni), od kterého se měří výška hřebene střechy, nevznášel, Nejvyšší správní soud se této otázce neměl důvod věnovat. Zákonost posouzení stavebního záměru jako nepřípustného přezkoumal z pohledu argumentace, kterou stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, již je vázán.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu